

der inde med. I pekuniær Henseende er han ganske uafhængig. Den engelske Dommers Stilling er at ligne ved en Fyrstes i Sammenligning med Dommernes Stilling herhjemme. Jeg er derfor grunduenig med det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) med Hensyn til, hvorvidt Dommernes skulle have en saadan fuldstændig Uafhængighed. Jeg tror, at denne Uafhængighed er af største Betydning, og at den har hidraget til den Respekt, Edsvorneretten i England har skaffet sig.

Men dernæst tror jeg, at en anden Omstændighed har givet Edsvorneretten i England sin Betydning. Det er den Omstændighed, at man derovre kræver Enstemmighed af Nævningerne, medens man i Lovforslaget gaar den Vej, man er slaæet ind paa i Frankrig og Tyskland, at Afgørelsen skal træffes — vel at mærke naar den er ugunstig for den sigtede — af en Majoritet af 8 mod 4, altsaa en Majoritet af $\frac{2}{3}$. Jeg tror, at det, at England har opretholdt Enstemmigheden, vidner om deres praktiske Sans; thi Spørgsmaalet om Skyld eller ikke Skyld kan jo ikke afgøres ved en Majoritetsafgørelse. Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person for Eksempel har gjort sig skyldig i Drab eller ikke, er jo ikke løst, fordi otte Nævninger, der møde med højst forskellige Forudsætninger, stemme for, at Manden har udført dette Drab, medens 4 stemme imod. Naar vi her i Salen stemme, saa er det, fordi vi skulle have et Resultat frem, og vort Resultat er jo ofte et Kompromis. Men Spørgsmaalet om, hvorvidt et Mord er udøvet af den paagældende, kan i Virkeligheden ikke være afgjort ved en Afstemning af den Natur, jeg her har nævnt, idet Eden og den Vægt, Eden har, er ens for alle de 12, og Minoritetens Skøn jo i og for sig har akkurat samme Vægt som Majoritetens. Det gælder jo ikke der netop om at komme til et Resultat, men det gælder om at sikre Retten, at komme til Sandhed, og Sandheden kan lige saa godt være paa Minoritetens Side som paa Majoritetens. (Alfred Christensen: Den engelske Jury skal være enstemmig!) Det er det, jeg netop gør opmærksom paa, det er den gode Ting ved Jyren i England, at der skal Afgørelsen være enstemmig. Jeg tror, at det, at dette Krav er blevet stillet, har

sikret Edsvorneretten dens store Betydning. Selvfølgelig behøver man ikke, naar man har et Dommerkollegium, at fordre Enstemmighed, men det ligger i, at de forskellige Dommere møde med de samme Forudsætninger, og at deres Vota afhænge af deres saglige Syn paa Sagen, at de ere grundede paa rent juridiske Motiver. Angaaende Lægmands Medvirkning i Rets-spørgsmaals Afgørelse har i Fjor en Franskmænd, Henri Berr, i „Revue Politique et Parlementaire“ skrevet en meget interessant Afhandling. Han har selv været Nævning og har egentlig stor Sympati for Lægmands Medvirkning ved Afgørelsen af Rets-spørgsmaal, kun ikke i den Form, man har det i Frankrig, og han har med stor psykologisk Sans og stor Skarpsindighed dels ud fra de Fornemmelser, han selv har været besjælet af, og dels derved, at han har faaet disse supplerede ved at tale med andre, som have været Nævninger, givet en ganske interessant Skildring af de Forhold, en saadan Nævning er underkastet.

Han gør opmærksom paa, at det er egentlig en ganske ejendommeligt Atmosfære, i hvilken Nævning retten begynder sin Virksomhed. Nævning rettes Medlemmer, der ikke som Dommerne fungere i Aaringer og derved blive trænerede, møde overfor noget nyt, overfor noget ukendt. Mange ere gale i Hovedet over, at de skulle møde der og forsømme deres egne Sager, og mange møde ængstelige for det Ansvar, de her skulle paatage sig, som de ere bange for, fordi de ikke føle sig tilstrækkeligt forberedte dertil. Der er jo noget besnærende ved at følge navnlig en interessant Retssags Forløb, og Nævningen er selvfølgelig som enhver anden Tilhører underkastet den derfra udgaaende Magt. Den anklagede, Vidneforklaringerne, Sagsførernes Foredrag virke paa en alt andet end nøgtern Maade paa Nævningerne, der tilmed ganske naturligt, som Menneskene ere, kunne være meget optagne af den personlige store Betydning, som de nu have i denne Retssags Afgørelse. Man maa jo erindre, at Offentlighed og Mundtlighed og Nævningeinstitutionen føre noget dramatisk ind i Retsplejen, som ingenlunde altid er et Gode. Der møder til Overværelse af denne Forhandling Slægt og Bekendte af Nævningerne, og der møder